

Isus și oamenii de la periferia societății

Textul de memorat: „Atunci, femeia și-a lăsat găleata, s-a dus în cetate și a zis oamenilor: «Veniți de vedeți un om care mi-a spus tot ce am făcut. Nu cumva este acesta Hristosul?»” (Ioan 4:28,29)

O tânără cu un trecut incredibil de nefericit și de oribil (la vârsta de șaisprezece ani avea deja doi copii din flori) se afla în arest și aștepta să fie judecată pentru uciderea unui asistent social care venise să-i ia bebelușul, singura ființă pe care o iubea.

Singură, fără mamă, tată, soț sau vreo altă rudă, privea disperată spre viitorul sumbru care o aștepta. În urma vizitelor unui pastor, ea a aflat că Domnul Hristos o iubește și o iartă în ciuda tuturor greșelilor ei, în ciuda situației ei disperate prezente și poate chiar viitoare. Deși disprețuită de oameni, fata aceasta a ajuns să cunoască dragostea veșnică a lui Dumnezeu. Această „paria” a societății a descoperit sensul vieții în Domnul Hristos, a cărui iubire și acceptare întrece orice norme și valori ale lumii în care trăim.

Un proiect pentru inima ta

De meditat: Tăria de caracter se descoperă în ocaziile în care poți înainta doar prin încrederea în făgăduințele lui Dumnezeu.

„Așa este cu toate promisiunile din Cuvântul lui Dumnezeu... Ele sunt frunze din acel copac care este «pentru vindecarea neamurilor» (Apocalipsa 22:2). Primite, asimilate, ele trebuie să fie **tărie** de caracter, inspirație și sprijin în viață... Nimic în afară de acestea nu poate da curajul și credința care umplu întreaga făptură cu energie vitală.” – Ellen G. White, *Divina vindecare*, p. 105

Rugăciune: Mă încred în făgăduințele Tale, Doamne. Ajută neputinței și necredinței mele!

&

Elementele degradate ale societății

Oamenii stabilesc ierarhii. De obicei, cei bogați și învățați ajung în pozițiile cele mai înalte. Cetățenii de treabă, oamenii „simplici” ocupă în mod normal treptele de mijloc ale ierarhiei sociale. Cei care nu intră în niciuna dintre aceste categorii sunt elementele degradate, oamenii de la periferia societății: prostituatele, consumatorii de droguri, criminalii, persoanele fără adăpost etc. Pe timpul lui Isus, în lista aceasta erau incluși și leproșii, și vameșii.

1. Citește Matei 21:28-32 și Luca 15:1-10. Ce ne spun aceste pasaje biblice despre atitudinea Domnului Hristos față de oamenii de la periferia societății?

Datorită cărui fapt a ajuns drojdia societății să intre în Împărăția lui Dumnezeu înaintea celor care se credeau neprihăniți? Ce au descoperit acești nenorociți și nu descoperiseră cei din elita societății? De ce avea Isus mai multă priză la acești oameni?

Deși înrăiți din cauza plăcerilor păcătoase și uneori ascunși în spatele unei măști a durității, oamenii de la periferia societății erau (și sunt) mai ușor de convinși decât cei aroganți, cu pretenții de superioritate și de neprihănire din fruntea societății. De multe ori în spatele bravadei celor marginalizați se află goliciunea emoțională caracterizată de o slabă stimă de sine. În mod frecvent, la vârsta adolescenței acești oameni se răzvrătesc în mod deschis, căutând cu înfrigurare să-și creeze o identitate personală care să le compenseze nesiguranța sufletească. Această identitate se află în mod intenționat la polul opus față de dorințele celor care reprezintă pentru ei autoritatea (de regulă, părinții).

Domnul Isus nu a căutat să le distrugă bruma de stimă de sine care le mai rămăsese, ci le-a redat simțământul valorii personale, manifestându-și dragostea cu consecvență și acceptându-i cu multă căldură.

Ce atitudine ai față de cei considerați a fi „paria” societății? Fii sincer: Nu-i așa că în foarte multe cazuri te simți superior lor? Dacă da, gândește-te la implicațiile acestui simțământ.

Prinsă în flagrant

2. Citește Ioan 8:1-11. Ce descoperim în acest pasaj biblic despre atitudinea lui Isus față de oamenii de la periferia societății?

După ce S-a revigorat spiritual pe Muntele Măslinilor, Domnul Isus S-a întors la templu. Mulțimile s-au strâns în jurul Lui. În timp ce le vorbea, fariseii au adus cu forța înaintea Sa o femeie adulteră și L-au întrebat ce părere avea despre Legea lui Moise, care prevedea ca adulterul să fie pedepsit cu moartea. Isus Și-a dat seama că întrebarea lor era nesinceră, că scopul lor nu era să afle adevărul, ci să-L prindă cu vorba. Pedepsa capitală nu mai putea să fie hotărâtă de curțile de judecată iudaice. De aceea, conducătorii iudei se gândiseră că ar putea să compromită reputația lui Isus dacă reușeau să-L determine să respingă public omorârea femeii cu pietre. Dacă, din contră, ar fi arătat că era în favoarea execuției aveau să-L acuze de sfidarea autorității romane.

Femeia neajutorată și vinovată s-a trezit prinsă în această intrigă politică. Ea nu aflase nimic despre lucrarea Domnului Isus și despre mila Sa. De aceea, dacă răspunsul Său nu ar fi început cu memorabilele cuvinte: „Cine dintre voi este fără păcat...”, pentru ea, ar fi răsunat ca o condamnare la moarte.

Răspunsul lui Isus a așezat semnul egal între toți cei de față. Poate că oamenii neprihăniți ar fi fost îndreptățiți să aplice pedeapsa, dar ei aveau și obligația de a da dovadă de îndurare. De fapt, dintre toți cei prezenți, numai Hristos era fără păcat. Conducătorii religioși s-au retras unul câte unul, iar femeia aceea disprețuită și vinovată a primit o viață nouă prin har.

„Iertând-o pe această femeie și încurajând-o să ducă o viață mai bună, caracterul lui Isus strălucește în frumusețea neprihănirii desăvârșite. Deși nu acoperă păcatul și nici nu micșorează simțământul de vinovăție El nu caută să condamne, ci să mântuiască. Lumea avea numai dispreț și batjocură pentru femeia aceasta păcătoasă, dar Isus îi spune cuvinte de mângâiere și nădejde.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 462

Ellen G. White nu ne oferă mai multe detalii cu privire la situația acestei femei, însă știm că era o adulteră, că fusese prinsă „chiar când săvârșea preacurvia”. Uneltirea conducătorilor nu a schimbat această realitate. Cum de a primit totuși iertare? Cum putem învăța să fim îndurători cu cei vinovați fără să acoperim păcatul?

Cei mai jos dintre cei de jos

3. Citește Marcu 5:1-20. Compară situația în care se găsea acest om cu cea a persoanelor fără adăpost din vremea noastră. Compară starea lui de sănătate mintală cu cea a unui bolnav psihic. Ce deosebiri și ce asemănări ai găsit? Cum sunt tratați în societatea modernă oamenii care suferă de o boală mintală? Cum explicăm faptul că Isus îi îndeamnă pe acest bărbat să-și povestească experiența vindecării, în timp ce, în cazul altora, insistă ca vindecarea sau minunea să nu fie destăinuită?

Ne este dificil să ne imaginăm starea oribilă în care se afla acest om, care își ducea zilele într-un cimitir. Deși unii susțin că el era pur și simplu nebun, textul biblic susține altceva. (Dacă e vorba doar despre un caz de nebunie, cum explicăm ce s-a întâmplat cu porcii?)

Ceea ce trebuie să reținem din această istorisire este faptul că nu avem voie să ignorăm nicio ființă umană, nici chiar pe cei alienați mintal (fie ei posedați de demoni, afectați de boli mintale sau de consumul de droguri). În unele cazuri, este nevoie de ajutor de specialitate.

Creștinii nu trebuie să uite că Hristos a murit pentru toți, inclusiv pentru cei despre care credem că nu pot fi ajutați. Toți merită să fie tratați cu îndurare, cu respect și cu bunătate. Și apoi, cine suntem noi ca să decidem ce cazuri sunt fără speranță, aflate dincolo de puterea lui Dumnezeu? Din perspectiva noastră, situația pare fără rezolvare, însă, din perspectiva lui Dumnezeu, fiecare om are o valoare infinită. În lucrarea noastră cu oamenii foarte tulburați și distruși, să nu uităm că, dacă nu ar fi fost adusă jertfa de pe Golgota, situația noastră, a tuturor, ar fi fost fără speranță.

Gândește-te la câteva persoane cunoscute sau apropiate care, din diferite cauze, sunt într-o stare foarte rea din punct de vedere mintal, spiritual sau fizic. Încearcă să le vezi prin ochii Dumnezeului nostru iubitor. Ce poți face (în afară de rugăciune) pentru a sluji nevoilor lor și pentru a le arăta o licărire din dragostea Sa?

Femeia de la fântână

4. Studiază Ioan 4:5-32 și apoi răspunde la întrebările de mai jos:

- a. Ce convenții sociale a încălcat aici Domnul Isus? De ce? Care este atitudinea potrivită față de „convențiile sociale” atunci când ele devin un obstacol în calea mărturiei creștine? Ce convenții sociale stau în calea lucrării noastre cu oamenii?
- b. Cum a ales Isus să o confrunte pe această femeie cu viața ei păcătoasă? Ce lecție putem învăța din metoda Sa?
- c. Ce aflăm din această relatare despre prejudecățile ucenicilor? Avem și noi astfel de prejudecăți?
- d. Deși a fost impresionată de faptul că Isus îi cunoștea trecutul promiscuu, care dintre cuvintele rostite de femeie în mărturia ei au arătat că încă mai avea unele îndoieli cu privire la identitatea Lui? Ce învățăm de aici despre valoarea răbdării în lucrarea de a face ucenici?

Vameșii și păcătoșii

Ne este greu să ne imaginăm cum ar fi arătat lumea noastră dacă nu ar fi apărut păcatul. Deși au trecut atâtea milenii, frumusețea naturii încă mai mărturisește despre măreția, puterea și bunătatea lui Dumnezeu. Mintea noastră întunecată de păcat cu greu reușește să înțeleagă cum ar fi arătat oamenii și relațiile dintre ei dacă lumea noastră nu ar fi căzut în păcat. Ceea ce știm fără umbră de îndoială este faptul că deosebirile de clasă, prejudecățile și granițele culturale și etnice nu ar fi existat.

Pe de altă parte, se poate afirma că nu este posibil ca aceste granițe să dispară înainte de revenirea Domnului Hristos. Dimpotrivă, pe măsură ce starea lumii se înrăutățește, ne putem aștepta ca barierele acestea să devină mai evidente. Totuși noi suntem creștini și trebuie să depunem eforturi pentru a depăși aceste bariere care au produs atâta durere și suferință, mai cu seamă celor pe care societatea îi respinge ca pe niște oameni vrednici de cel mai mare dispreț.

5. Recitește Matei 9:9-13, Ce elemente din afirmațiile Domnului Hristos și din atitudinea Sa arată care este esența creștinismului? Acordă o atenție specială cuvintelor citate de El din Vechiul Testament: „Bunătate voiesc, nu jertfe” (Osea 6:6). De ce este necesar să fim atenți să nu ne facem și noi vinovați de atitudinea pe care El o condamnă aici (mai ales dacă luăm în considerare faptul că fiecare dintre noi este, într-o anumită măsură, produsul societății în care trăiește, este influențat de prejudecățile și de barierele sociale specifice zonei)?

„Fariseii priveau la Hristos cum stătea la masă cu vameșii și cu păcătoșii. El era calm și stăpân pe sine, amabil, politicos și prietenos; deși nu s-au putut abține să nu o admire, scena aceasta era atât de diferită de modul lor de a se purta, încât nu au suportat să o mai privească. Fariseii îngâmfați se înălțau pe ei înșiși și îi desconsiderau pe cei care nu fuseseră binecuvântați cu aceleași privilegii și cu aceeași lumină ca ei. Ei îi urau și îi disprețuiau pe vameși și pe păcătoși. Cu toate acestea, în ochii lui Dumnezeu, vina lor era mai mare. Lumina cerească strălucea pe cărarea lor, zicând: «Iată drumul, mergeți pe el!»; însă ei au refuzat cu nesocotință acest dar.” – Ellen G. White, *Comentariul biblic AZȘ*, vol. 5, p. 1088

Studiu suplimentar

Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, capitolele „La fântâna lui Iacov” (p. 183-195), „Taci, fii liniștită!” (p. 333-341), „Printre curse” (p. 460-462); *Divina vindecare*, capitolele „Ajutându-i pe cei ispitiți” (p. 164-169), „Lucrarea pentru cei necumpătați” (p. 171-182), „Ajutor pentru cei fără ocupație și fără adăpost” (p. 183-200).

„Singurii oameni pe care nu i-a susținut au fost aceia care se țineau deoparte în orgoliul lor și se uitau de sus la ceilalți. [...]”

Cei căzuți trebuie ajutați să creadă că nu este prea târziu pentru ei să fie oameni. Hristos l-a onorat pe om cu încrederea Sa, ajutându-l astfel să fie de onoare. El i-a tratat cu respect chiar și pe aceia care căzuseră pe treptele cele mai de jos. Pentru Hristos, a fi în contact neîncetat cu vrăjmășia, stricăciunea și necurăția însemna o durere continuă; însă El n-a rostit niciodată vreun cuvânt care să arate că sensibilitatea Sa suferise un șoc sau că gustul Său rafinat fusese ofensat. Oricare ar fi fost obiceiurile rele, prejudecățile adânci sau pasiunile care stăpâneau ființele umane, El i-a întâmpinat pe toți cu o blândețe plină de milă. Când vom fi părtași ai Duhului Său, îi vom privi pe toți oamenii ca pe frații noștri, având aceleași ispite și încercări, căzând adesea și luptându-se să se ridice din nou, războindu-se cu descurajările și dificultățile, însetând după compasiune și ajutor. [...] Atunci ne vom purta în așa fel, încât să nu-i descurajăm sau să-i respingem, ci să trezim speranța în inimile lor.” – Ellen G. White, *Divina vindecare*, p. 164, 165

Întrebări pentru discuție

1. Ce atitudini ai nevoie să-ți schimbi ca să devii un martor eficient pentru oamenii de la periferia societății? Ce obiceiuri împământenite în biserica ta ar trebui schimbate pentru ca ea să devină mai eficientă? Cum putem stabili niște așteptări rezonabile atunci când lucrăm pentru cei al căror caz este socotit a fi printre cele mai grele?
2. Cum a evitat Isus să scuze păcatul și să îi condamne pe păcătoși? Cum a folosit El încrederea și încurajarea pentru a schimba radical direcția spre care se îndreptau oamenii disprețuiți de la acea dată? Oamenii de la periferia societății erau în general suspicioși față de conducătorii religioși. Cum a procedat Isus ca să le câștige încrederea?
3. Ce bariere stau între oamenii de la periferia societății și biserica ta? Cum pot fi dărâmate aceste bariere?